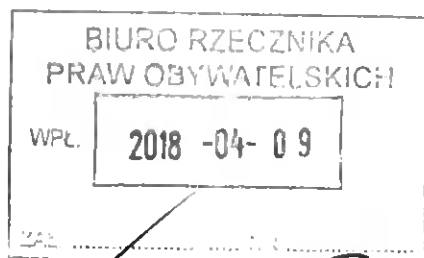

BMP-0790-1-2/2018/PS

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2018 roku

Pan

Adam Bodnar

Rzecznik Praw Obywatelskich

Szanowny Panie Rzeczniku,

w nawiązaniu do wystąpienia Pana Rzecznika z dnia 2 lutego 2018 roku (WZF.7060.1204.2017.TO) w sprawie „podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zmiany ustawy zaopatrzeniowej”¹, w kontekście „zbyt szeroko zakreślonego zakresu podmiotowego i przedmiotowego” zmian wprowadzonych na mocy ustawy dezubekizacyjnej² uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie można zauważyć, że ww. wystąpienie opiera się na wyrażeniu przez Pana Rzecznika - w kontekście przedstawionych spraw osób, których świadczenia zostały obniżone na skutek wejścia w życie ustawy dezubekizacyjnej - stanowiska, iż „rozliczenie z przeszłością nie powinno następować bez indywidualnej oceny postępowania konkretnego funkcjonariusza”, co doprowadziło do przyjęcia tez o naruszeniu przez ustawę dezubekizacyjną wartości konstytucyjnych, zwłaszcza ochrony godności człowieka, ochrony praw nabytych, a także zasady zaufania obywateli do państwa. Toteż poniżej nastąpi odniesienie się kolejno do zastrzeżeń podniesionych na gruncie poszczególnych spraw. Należy zauważyć, że uzasadnienie rządowego projektu ustawy (druk sejmowy numer 1061)³ w znacznym stopniu wyjaśnia wątpliwości wyrażone w ww. wystąpieniu.

Analogiczny mechanizm obniżenia świadczeń funkcjonariuszom pełniącym służbę w organach bezpieczeństwa miał już miejsce na gruncie ustawy dezubekizacyjnej z 2009 roku⁴, która była przedmiotem pozytywnej oceny konstytucyjnej. Trybunał

¹ tj. ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132, z późn. zm.).

² tj. ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. poz. 2270).

³ <http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/PrzebiegProc.xsp?nr=1061>.

⁴ tj. ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego

Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku, sygn. akt K 6/09, wskazał bowiem w szczególności, że:

- 1) „Ochrona praw nabytych nie oznacza przy tym nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że odstąpienie od zasady ochrony praw nabytych jest dopuszczalne, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne (...). Według utrwalonego stanowiska Trybunału Konstytucyjnego zasada ochrony praw nabytych nie ma zastosowania do praw nabytych niesłusznie lub niegodziwie, a także praw niemających oparcia w założeniach obowiązującego w dacie orzekania porządku konstytucyjnego (...)”;
- 2) „ustawodawca, stanowiąc ustawę z 2009 r., nie naruszył istoty prawa do zabezpieczenia społecznego (...) Do naruszenia prawa do zabezpieczenia społecznego członków Wojskowej Rady oraz funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej doszłoby w szczególności, gdyby ustawodawca odebrał im prawa emerytalne albo obniżył je do wysokości poniżej minimum socjalnego. Obniżając świadczenia emerytalne wskazanym grupom, ustawodawca jednocześnie nie tylko zagwarantował, że świadczenie emerytalne nie może być niższe od kwoty najniższej emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych (...) ale zapewnił, że przeciętna wysokość emerytury przysługująca obu tym grupom na podstawie nowych przepisów pozostaje w dalszym ciągu istotnie wyższa niż średnia emerytura wypłacana w ramach powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych (...) kwestionowane przepisy nie mają na celu ani pozbawienia minimum socjalnego (...) funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, ani też ich poniżenia. Celem kwestionowanych przepisów jest natomiast obniżenie wysokości świadczeń emerytalnych, które (...) pochodzą z uprzywilejowanego systemu zaopatrzenia emerytalnego. Po wejściu w życie przepisów ustawy z 23 stycznia 2009 r. przeciętna obniżona emerytura funkcjonariusza organów bezpieczeństwa Polski Ludowej jest wciąż wyższa o 58% od przeciętnej emerytury w powszechnym systemie emerytalnym oraz wyższa prawie cztery razy od najniższej gwarantowanej emerytury (...). Konkludując, Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane przepisy są zgodne z art. 30 Konstytucji” [statującym zasadę ochrony godności człowieka – dopisek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (MSWiA)].

W świetle przedstawionych w ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego wartości konstytucyjnych nie można stwierdzić, iż nie odpowiada im ustawa zaopatrzeniowa w brzmieniu nadanej aktualną ustawą dezubekizacyjną. Warto przy tym podkreślić, że zgodnie z art. 18 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej kwota emerytury lub renty nie może być co do zasady niższa od kwoty najniższej emerytury lub renty.

Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. poz. 145).

Jak przy tym wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy dezubekizacyjnej *„zapropozowane rozwiązania (...) jedynie odbierają niesłusznie przyznane przywileje. Nie ma bowiem uzasadnienia dla otrzymywania przez byłych funkcjonariuszy pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa (oraz wdów czy wdowców po nich) świadczeń emerytalnych i rentowych w kwotach rażąco przekraczających średnią wysokość świadczenia wypłacanego w ramach powszechnego systemu”*. W rezultacie, oceniając ewentualne uprzywilejowanie lub pokrzywdzenie funkcjonariuszy pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa, należałoby odnieść ich przypadki do, znajdujących się niejednokrotnie w o wiele gorszej sytuacji, osób objętych powszechnym systemem emerytalnym, w tym byłych opozycjonistów i ofiar totalitarnego państwa.

Mając powyższe na uwadze, w tym wspomniany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 roku, sygn. akt K 6/09, trudno zgodzić się z twierdzeniem o nieuzasadnionym oraz krzywdzącym obniżeniu emerytur i rent, a także o naruszeniu zasady zaufania obywateli do państwa. Za niezasadne można uznać także twierdzenia o wprowadzeniu mechanizmu odpowiedzialności zbiorowej. Wszystkie świadczenia oraz ich zmiana w systemie emerytalnym, zarówno powszechnym, jak i zaopatrzeniowym, są bowiem ustalane w drodze indywidualnych decyzji administracyjnych wydawanych na podstawie przepisów ustawowych znajdujących zastosowanie do ogółu adresatów i podlegających zaskarżeniu do właściwego sądu powszechnego.

Z kolei w odniesieniu do spraw przywołanych przez Pana Rzecznika należy zauważyć, że ustawodawca łączy wprowadzone ustawą dezubekizacyjną obostrzenia z faktem pełnienia, wiążącej się z szeregiem przywilejów (w tym o charakterze placowym), służby w instytucjach i formacjach cywilnych oraz wojskowych, których funkcjonariusze byli związani z realizacją zadań w aparacie bezpieczeństwa PRL. Bez znaczenia dla objęcia zakresem podmiotowym ustawy dezubekizacyjnej pozostają natomiast ewentualne, szczególne zasługi lub osiągnięcia niezwiązane ze służbą (np. sportowe – por. przykład ujęty w pkt 4 wystąpienia). Podobnie bez znaczenia pozostaje wykonywanie z jakis przyczyn w ramach stosunku służby na rzecz totalitarnego państwa (a nie np. stosunku pracy, z którym wiąże się inny poziom zabezpieczenia emerytalno-rentowego) czynności, które w ocenie zainteresowanego nie były związane z działalnością aparatu bezpieczeństwa państwa (por. przykład z pkt 3). Podkreślić należy, że celem ustawy dezubekizacyjnej było właśnie wprowadzenie obostrzeń w zakresie przywilejów emerytalnych, będących konsekwencją wysokich uposażeń, jakie wiązały się z samym faktem służby w aparacie bezpieczeństwa PRL.

Mając przy tym na względzie przywołane przez Pana Rzecznika sytuacje wdów bądź wdowców po osobach pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa wskazania wymaga - za uzasadnieniem projektu ustawy dezubekizacyjnej - iż osoby pobierające w analizowanej sytuacji renty rodzinne *„korzystały z profitów, jakie dawała służba ich małżonków, czy rodziców na rzecz totalitarnego państwa (w szczególności materialnych wynikających z wyższych uposażeń)*. Renta rodzinna stanowi świadczenie pochodne od emerytury lub renty inwalidzkiej. Stąd uprzywilejowany (...) system ustalania prawa

do emerytury i renty policyjnej, z którego korzystają również byli funkcjonariusze pełniący służbę na rzecz totalitarnego państwa, stawia pozostałych po nich rencistów rodzinnych w sytuacji znacznie korzystniejszej od rencistów rodzinnych otrzymujących świadczenia z ZUS". Jednocześnie brak jest związku pomiędzy objęciem zakresem podmiotowym ustawy dezubekizacyjnej osoby pobierającej rentę rodzinną po osobie, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, a ewentualnymi zasługami innych członków rodziny ww. uprawnionego z tytułu renty rodzinnej, np. jego rodziców (por. wskazany w wystąpieniu przykład z pkt 3).

W powyższym kontekście należy także zauważyć, że przywołany przez Pana Rzecznika art. 8a ustawy zaopatrzeniowej przewiduje możliwość wyłączenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w danym, szczególnie uzasadnionym przypadku, stosowania określonych przepisów tej ustawy, regulujących wysokość świadczeń osób, które pełniły służbę na rzecz totalitarnego państwa. Przesłankami do jego zastosowania jest „krótkotrwała służba przed dniem 31 lipca 1990 r. oraz rzetelne wykonywanie zadań i obowiązków po dniu 12 września 1989 r., w szczególności z narażeniem zdrowia i życia”.

Zawarte w dyspozycji ww. przepisu wyrażenie „krótkotrwała służba”⁵ ma charakter zwrotu świadomie niedookreślonego przez ustawodawcę, a wręcz w istocie klauzuli generalnej, którego użycie⁶ umożliwia organowi stosującemu prawo swobodę, lecz nie dowolność decyzyjną. Przyjęte przez ustawodawcę w tym zakresie rozwiązanie umożliwia bowiem zastosowanie pewnego stopnia elastyczności w interpretacji przepisów prawa, które wymagają indywidualnej wykładni na gruncie okoliczności faktycznych w poszczególnych rozpatrywanych sprawach. Powyższe ma zapewnić adekwatną reakcję w indywidualnych przypadkach, która nie byłaby możliwa przy próbie szczegółowego⁷, wręcz kazuistycznego ich unormowania wprost w ogólnej regulacji ustawowej.

Decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji wydawana na podstawie art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej ma charakter uznaniowy, na co wprost wskazuje wyrażenie „może wyłączyć stosowanie”. Zawarte w dyspozycji ww. przepisu zwroty świadomie niedookreślone przez ustawodawcę stanowią więc poniekąd dyrektywy, jakimi powinien kierować się organ (Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji) przy wydawaniu decyzji uznaniowej w przedmiotowym zakresie. Analizowane rozwiązanie wiąże się z upoważnieniem ustawodawcy, aby organ stosujący prawo mógł swoją decyzję oprzeć na nieostrych kryteriach, przy czym przedmiotowe upoważnienie określa te wartości, które powinny stanowić podstawę rozstrzygnięcia organu. Toteż treść każdego ze zwrotów świadomie niedookreślonych, zawartych w art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, odsyła organ (Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji) do jego własnych ocen i miary w rozumieniu użytych w nich pojęć i terminów nieostrych w kontekście stanu faktycznego danej rozpatrywanej sprawy. Tym samym w każdej konkretnej sprawie jest niezbędna

⁵ a także m.in. „rzetelne wykonywanie zadań i obowiązków”.

⁶ zgodnie z § 155 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”(Dz. U. z 2016 r. poz. 283).

⁷ ze względu na nieograniczoną wręcz złożoność hipotetycznych stanów faktycznych poszczególnych przypadków.

indywidualna ocena wystąpienia przesłanek ujętych w analizowanym art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

Wskazanie wyraźnych i jednolitych „kryteriów” warunkujących zastosowanie ww. regulacji wobec osób (funkcjonariuszy), którzy pełnili służbę na rzecz totalitarnego państwa, nie jest możliwe i byłoby sprzeczne z istotą uznaniowych decyzji. Każda sprawa jest indywidualnie rozpatrywana w odniesieniu do wystąpienia dwóch przesłanek (*krótkotrwałej służby przed dniem 31 lipca 1990 r. oraz rzetelnego wykonywania zadań i obowiązków po dniu 12 września 1989 r., w szczególności z narażeniem zdrowia i życia*). W rezultacie brak jest możliwości jednoznacznego wskazania okresu służby, który przesądzałby o tym, że miała ona charakter krótkotrwały w rozumieniu art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

Jednocześnie w kontekście art. 8a ustawy zaopatrzeniowej trzeba podkreślić, że rozpatrzenie sprawy wszczętej wnioskiem złożonym na podstawie ww. artykułu wymaga zebrania wyczerpującego materiału. Powyższe wiąże się z wystąpieniem do odpowiednich instytucji, tj. do: Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA (Dyrektora Biura Emerytalnego Służby Więziennej, właściwych dyrektorów wojskowych biur emerytalnych) – m.in. o urzędowe potwierdzenie informacji, że wnioskodawca posiada ustalone prawo do emerytury (renty, renty rodzinnej) i otrzymuje to świadczenie, a także o wskazanie, jakie okresy pracy i służby oraz w jakich formacjach stanowią podstawę świadczenia; Instytutu Pamięi Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – o przekazanie informacji na temat przebiegu służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, a także informacji pozwalających na ocenę ustawowego wymogu dotyczącego rzetelnego wykonywania zadań i obowiązków po dniu 12 września 1989 roku, w szczególności z narażeniem zdrowia i życia; jak również do właściwej formacji (np. Policji) – o weryfikację okresów służby osoby pod kątem ww. ustawowego wymogu.

Czas trwania postępowania administracyjnego prowadzonego na podstawie art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej zależy od okoliczności danej sprawy. Organ administracyjny prowadzi omawiane postępowanie w trybie ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) oraz jest związany przepisami tej ustawy w zakresie terminów rozpatrzenia spraw. Regulacje te umożliwiają organom prowadzącym postępowania przedłużanie terminów rozpatrzenia spraw, jeżeli jest to związane z koniecznością zgromadzenia materiału dowodowego niezbędnego do załatwienia sprawy i wydania rozstrzygnięcia.

Decyzja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej może być wydana dopiero wówczas, gdy zgromadzony materiał i okoliczności sprawy umożliwiają analizę jej stanu faktycznego oraz pozwalają na podjęcie stosownego rozstrzygnięcia.

Ponadto informuję, że według stanu na dzień 31 marca 2018 roku do MSWiA wpłynęły 4242 wnioski złożone w trybie art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej. Dotychczas wydano 192 decyzje o odmowie wyłączenia zastosowania wobec byłych funkcjonariuszy art. 15c,

art. 22a i art. 24a ustawy zaopatrzeniowej oraz 37 decyzji o umorzeniu postępowania administracyjnego.

Odnosząc się do przedstawionej w wystąpieniu Pana Rzecznika informacji dotyczącej ponownego obliczania wysokości renty rodzinnej uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 24a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej w przypadku renty rodzinnej przysługującej po osobie, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, renta rodzinna przysługuje na zasadach określonych w art. 24 ustawy zaopatrzeniowej, z tym że wysokość renty rodzinnej ustala się na podstawie świadczenia, które przysługiwało lub przysługiwałoby zmarłemu z uwzględnieniem przepisów art. 15c lub art. 22a ustawy zaopatrzeniowej. Oznacza to, że w przypadku ponownego ustalania wysokości renty rodzinnej przysługującej po osobie, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, w pierwszej kolejności organ emerytalny jest zobowiązany do ponownego ustalenia wysokości świadczenia, które przysługiwałoby zmarłemu (odpowiednio na podstawie art. 15c lub art. 22a ustawy zaopatrzeniowej). Należy zwrócić uwagę, że tak ustalona wysokość emerytury lub renty inwalidzkiej nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od dnia 1 marca 2017 roku do dnia 28 lutego 2018 roku miesięczna kwota przeciętnej emerytury wynosiła 2 069,02 zł, a miesięczna kwota przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy - 1 510,71 zł. Od tak określonego świadczenia organ emerytalny ustala wysokość renty rodzinnej według zasad z art. 24a ust. 1 i 2 ustawy zaopatrzeniowej. Stosownie do art. 73 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. *o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, z późn. zm.), do przepisów której odsyła art. 24 ustawy zaopatrzeniowej, renta rodzinna dla jednej osoby uprawnionej wynosi 85% świadczenia, które przysługiwało lub przysługiwałoby zmarłemu. Wysokość renty rodzinnej nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej renty rodzinnej wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od dnia 1 marca 2017 roku do dnia 28 lutego 2018 roku miesięczna kwota przeciętnej renty rodzinnej wynosiła 1 747,19 zł⁸.

Przechodząc do kwestii dotyczących nieprzekazania do sądu odwołań wniesionych od decyzji organu emerytalnego ponownie ustalających wysokość świadczeń na podstawie ustawy dezubekizacyjnej należy wskazać, że zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy dezubekizacyjnej od decyzji organu emerytalnego ustalającej wysokość świadczeń, o których mowa w art. 15c, art. 22a lub art. 24a ustawy zaopatrzeniowej przysługuje zainteresowanemu odwołanie do właściwego sądu, według zasad określonych w przepisach ustawy z dnia 17 listopada

⁸ Prezes ZUS w komunikatach z dnia 20 lutego 2018 r. ogłosił, że od dnia 1 marca 2018 r.: 1) kwota przeciętnej emerytury wynosi 2130,68 zł (M. P. poz. 223), 2) kwota przeciętnej renty rodzinnej wynosi 1799,26 zł (M. P. poz. 224), 3) kwota przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy wynosi 1555,73 zł (M. P. poz. 225).

1964 r. – *Kodeks postępowania cywilnego* (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, z późn. zm.). Złożenie do sądu odwołania od decyzji organu emerytalnego nie wstrzymuje jej wykonania.

Stosownie do art. 477⁹ § 2 *K.p.c.*, jeżeli organ emerytalny nie uzna odwołania w całości za słuszne i nie zmieni lub nie uchyli zaskarżonej decyzji we własnym zakresie, jest zobowiązany niezwłocznie przekazać odwołanie wraz z odpowiedzią na odwołanie oraz aktami sprawy do sądu.

Realizując postanowienia tego przepisu organ emerytalny, po otrzymaniu odwołania od decyzji, jest zobowiązany, w każdym przypadku, do ponownej analizy i oceny sprawy we własnym zakresie, zarówno pod względem prawnym, jak i formalnym, a dopiero w sytuacji stwierdzenia braku podstaw do zmiany lub uchylecia tej decyzji, do sporządzenia odpowiedzi na odwołanie skarżącego i przekazanie jej niezwłocznie wraz z odwołaniem i aktami sprawy do właściwego sądu.

Zgodnie z wyrokami Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2006 roku, sygn. akt II CSK 293/06, oraz z dnia 30 czerwca 2011 roku, sygn. akt III CSK 282/10 „*terminu „niezwłocznie” nie należy utożsamiać z terminem natychmiastowym, termin „niezwłocznie” oznacza bowiem termin realny, mający na względzie okoliczności miejsca i czasu*”. Potwierdza to także glosa Pana Mirosława Gumularza do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2011 roku, sygn. akt III CSK 282/10, zgodnie z którą „*Prawidłowość wskazanego poglądu nie może budzić wątpliwości. Okresu „niezwłoczności” nie da się określić abstrakcyjnie w oderwaniu od realiów konkretnej sprawy (np. wskazując, że termin ten wynosi 7 lub 14 dni). Każda próba generalizacji w tym zakresie ma charakter czysto statystyczny i obarczona jest niepewnością wnioskowania indukcyjnego.*”

Z uwagi na znaczną liczbę odwołań świadczeniobiorców Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA od decyzji organu emerytalnego ponownie ustalających wysokość świadczeń emerytalno-rentowych, są one przekazywane do sądu sukcesywnie i bezzwłocznie, w miarę możliwości organu emerytalnego. Z informacji przekazanych przez Zakład Emerytalno-Rentowy MSWiA wynika, że na dzień 29 marca 2018 roku do Sądu Okręgowego w Warszawie zostało przekazanych 9 080 ww. odwołań.

Należy w tym miejscu wspomnieć, że Sąd Okręgowy w Warszawie skierował do Trybunału Konstytucyjnego, w związku z rozpoznawaniem odwołań od decyzji organu emerytalnego ponownie ustalających wysokość świadczeń emerytalno-rentowych, pytanie prawne o zgodność z *Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej* niektórych przepisów ustawy zaopatrzeniowej.

Z poważaniem

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
ADMINISTRACJI
z up. Jarosława Zielińskiego
Sekretarz Stanu

Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
i Administracji

ul. Stefana Batorego 5
02-591 Warszawa, Polska
mswia.gov.pl

MSWiA

AAC695895

BIURO RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH

Wpł. 2018 -04- 09

ZAL. NR

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH
AL. SOLIDARNOSCI 77
00-090 WARSZAWA

1209094-181902-21-R